

ИЪН МАКДОНАЛД

БЕГЛЕЦ ПО РАВНИЦИТЕ

ЕВЪРНЕС | КНИГА ПЪРВА

Артлайн Студиос
София, 2015

IAN MCDONALD
PLANES RUNNER
copyright © 2011 Ian McDonald
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

БЕГЛЕЦ ПО РАВНИНИТЕ
Артлайн Студиос 2015
с/о Anthea Agency
Всички права запазени.
Автор: Иън Макдоналд
Превод: © 2015 Петър Тушков
Редактор: Мила Белчева
Корица: Стефан Вълканов
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-033-3

„Разбиваща приключенска литература, която се простира в мултивселената, без и за момент да изгуби самообладание или чувството си за стил. Иън Макдоналд е един от великите писатели на научната фантастика, а дебютът му в янг адълт литературата е всичко, на което можете да се надявате: романтичен, наситен с непрестанно действие, безкрайно изобретателен и надарен със собствена душа.“

Кори Доктороу

„Жестоко до козирката. В тази стиймпънк история на Иън Макдоналд Лондон се възправя до умопомрачителни мащаби със своите стъписващи кули, мръсни улици и впечатляващи герои, които без колебание влизат в битка един за друг. Това е от онзи вид фентъзи с въздушни двубои и нажежени до червено оръдия, от който ми се иска да проникна в реалността на описанието, да се присъединя към ветровете и да се понеса към небесата.“

Паоло Бачигалупи, Майкъл Дж. Принц
(автор на *Ship Breaker*)

„Атлетичен, гениален и винаги на стъпка напред в играта, Еверет е прекалено свършен, но това по никакъв начин не отвлича вниманието от забавлението в книгата. Макдоналд пише с научна, литературна изтънченост и лукаво чувство за хумор. Прибавете неспирния екшън, ексцентричните персонажи и отлично изградената авторова вселена, и тази първа книга от поредицата „Евърнес“ се оказва победител.“

Publishers Weekly

„Какво удоволствие – да открием научна фантастика, основана на реални научни концепции [...] В своя дебют за тийнейджъри Макдоналд изгражда един свят, който е

различен точно колкото трябва, за да очарова читателите и да ги накара да повярват [...] Блестящото въображение, пулсиращият съспенс и искрящата проза карат книгата да се откроява.“

Kirkus

„Изобретателна, интелигентно измислена [...] първо-класна приключенска история. Тази книга е не само отличен фантастичен янг адълт по отношение на привлекателните герои и стилистиката в нея, но чисто и просто е добра фантастика по начин, който почти изобретява наново и вероятно ще пристрасти читателите към идеята за паралелните вселени. Забавно.“

Locus

На Инид, както винаги

I

Колата беше черна. Черна черупка, черни колела, черна броня, черни прозорци. Дъждът стоеше по лъскавата ѝ кожа като капки черно масло. Черна кола в черна вечер. Еверет Синг закопча ципа на якето си до брадичката, вдигна качулката, за да се предпази от студа, и загледа как черната кола пълзи зад баща му, който в този момент въртеше педалите на колелото нагоре по „Мол“. Вечерта беше от лошите за каране на велосипед. Клоните на дърветата се люлееха и удряха едни в други. За велосипедиста вятърът е враг. Нерелигиозната празнична украса на Института за съвременно изкуство плющеше и тракаше. Еверет беше забелязал, че всяка година, когато Съветът на Стоук Нюингтън слагаше своите зимнофестивални фенери, идваше буря и ги издухваше. Беше направил предложението да ги окачват седмица по-късно. Дори не бяха отговорили на имейла му. И тази година бурята бе

задухала както през всяка друга и сега декорациите се търкаляха по целия булевард. Еверет Синг забелязваше такива неща: модели, поведение, взаимовръзки и съвпадения.

Точно по този начин Еверет забеляза и колата. Не беше завила, за да подмине агресивно Теджендра на велосипеда му. Поддържаше бавен, равен ход след него. Лондонските коли не постъпваха така, не и с велосипедистите и никога в студена, мокра понеделник вечер по дъждовния „Мол“, десет дни преди Коледа. Баща му едва ли я забелязваше. Веднъж щом Теджендра яхнеше своя байк, преставаше да забелязва каквото и да е. Бащата на Еверет се беше захванал с колоездене, след като се бяха разделили с майка му. Твърдеше, че било по-бързо, че намалявал въглеродните емисии и че така поддържал форма. Еверет съобщи за думите на баща си в РазведениТатковци.com. Уебсайтът беше създаден с най-чисти намерения като място, където „децата да могат да осъществят контакт и да споделят болката от раздялата на родителите си“. Децата бяха пристигнали и бързо го бяха превърнали във форум за обмяна на неловки истории за татковци. Общото мнение на форума беше, че купуването на планински велосипед с двойно окачване за четири хиляди лири, когато най-стръмното нещо, през което ти се налага да караш, са гърбици за ограничение на скоростта, е типично за бащите след развод. НеПодхлъзнат се чудеше защо бащата на Еверет не си е купил порше като всички останали. *Защото баща ми не е като всички останали*, беше коментирал в отговор Еверет.

Другите бащи кръщаваха синовете си на футболисти, роднини или телевизионни звезди. Теджендра беше кръстил своя на мъртъв учен. Другите бащи водеха синовете си в „Пица Експрес“ след мача. Теджендра организираше „кулинарни вечери“ в новия си апартамент. След всеки домакински мач на „Тотнъм“ приготвяха угощение от различна точка на света. Теджендра обичаше да гот-

ви тайландска кухня. Еверет го биваше в мексиканската. Други бащи освен това водеха синовете си на „Лазерно предизвикателство“ или картинг, или на уроци по сърф. Теджендра водеше Еверет в Института по съвременно изкуство на лекции по въпросите на нанотехнологията и фрикономиката, и за това какво би се случило, когато петролът свърши. Еверет Синг нямаше нищо против. Разнообразието никога не отегчава.

Ето го и Теджендра, набираше се нагоре по „Мол“ с наведена глава срещу вятъра и дъжда, в пълна флуоресценция, мигачи, отразители, напъхан в трико от ликра, а голямата черна немска кола караше след него. Тактовците от Пенджаб не трябваше да се обличат в ликра, помисли си Еверет. Той вдигна ръка за поздрав. Светещите стикове, които беше вплел в маншета си, оставиха ярки криви във въздуха. Теджендра вдигна очи, помахаше и се заклати. Беше непохватен велосипедист. Едва ли не караше назад срещу виещия вятър по Конститушън Хил. Защо черната кола не го изпреварваше? Едва ли се движеше с повече от десет километра в час. В този момент обаче потегли по-бързо. После отби с дълбок рев и спря, отрязвайки пътя на колоездача, който изви, натисна спирачките и едва не падна.

– Тате! – извика Еверет.

От колата излязоха трима мъже. Носеха дълги тъмни палта. Еверет видя как Теджендра се канеше да им изкрещи. Мъжете действаха много бързо и много уверено. Единият изви зад гърба дясната ръка на баща му, а вторият го хвърли като пакет на задната седалка. Третият вдигна падналото колело, отвори багажника и го метна вътре. Вратите се затръшнаха и колата отново се присъедини към уличното движение. Много бързо и много уверено. Еверет стоеше поразен, все така вдигнал ръка, за да помахаше. Не беше сигурен дали може да вярва на очите си. Черната кола ускори към него. Еверет отстъпи под колоната по фронта на ИСИ. Светещите стикове,

глупавите светещи стикове – бяха като морски фарове. Еверет извади телефона си. Колата го подмина стремително. Теджендра беше кръпка флуоресцентно жълто зад тъмните прозорци. Еверет пристъпи навън и снима веднъж, втори, трети, четвърти път. Не престана да снима, докато черната кола не изчезна в трафика, завивайки покрай мемориала „Виктория“.

Нещо. Трябваше да направи нещо. Но Еверет не можеше да помръдне. Сигурно такава беше чувството, когато изпаднеш в шок. Посттравматичен стрес. Можеше да направи толкова много неща. Представи си как хуква на пълен спринт нагоре по дъждовния „Мол“ в преследване на черната кола в задръстването. Никога нямаше да я настигне. Имаха твърде голяма преднина. Градът беше прекалено голям. Не можеше да бяга толкова надалеч, толкова дълго, толкова бързо. Може би трябваше да хване такси, да каже на шофьора да следва онази кола. Веднъж Теджендра му беше споменал, че всеки таксиметров шофьор си мечтае да чуе тези думи. Дори и да успееше да проследи черната кола през лондонския трафик, какво си мислеше, че може да направи срещу трима едри мъже, които бяха вдигнали баща му като котенце? Такива работи се случваха само по комиксите. Нямаше супергерои. Можеше да попита хората – свити под чадърите си с вдигнати яки, пристигащи за публичната лекция по въпросите на нанотехнологията: *Видяхте ли това? Видяхте ли?* Можеше да попита персонала на входа – с идеално изгладени ризи. Бяха прекалено заети да посрещат и поздравяват. Едва ли бяха видели нещо. И дори да бяха, какво можеха да сторят? Толкова много грешни начини за действие, но кой беше правилният, единственият правилен начин, по който можеше да постъпи? В края на краищата оставаше само едно. Натисна три пъти деветката на телефона си.

– Ало? Полицията? Казвам се Еверет Синг. Намирам се пред ИСИ, откъм „Мол“. Току-що отвлякоха баща ми.

2

Полицейското управление миришеше. Бяха освежили интериора и миризмата на индустриална, силно устойчива алкидна боя бе проникнала навсякъде – от гишето на приемната до стаята за разпити. Еверет щеше да усеща тази миризма с дни. Главата му вече се замайваше от нея. Но пък можеше и да се дължи на лошото луминесцентно осветление, на прекалено горещия радиатор, на климатичната инсталация, изсушаваща смъртоносно въздуха, и на стола, който прерязваше свивките на коленете му и нарушаваше кръвообращението – краката му вече бяха започнали да изтръпват като набодени с хиляди иглички: всяко едно от десетината неща в един полицейски участък, за които работещите там и не помисляха, че могат да притеснят обикновените хора.

– Може ли малко вода?

– Разбира се, Еверет.

Имаше двама полицаи, мъж и жена. Жената беше полицейски семеен съветник и говореше само тя. Предполагаше се, че трябва да е приятелски настроена, съпричастна, незаплашителна. Еверет бе предположил, че може би е около трийсетте; малко пълничка, с прекалено силно изпъната изрусена коса, от което лицето ѝ изглеждаше голямо. *Прилича на комик, играещ ролята на полицайка*, помисли си той. Беше казала името си на Еверет, но не го биваше в запомнянето на имена. Лиа, Лиан, Лиона, нещо подобно. Полицайте не трябваше да се представят с малките си имена.

Мъжът, който си водеше бележки, беше пълна противоположност на Лиа-Лиан-Лиона. С хлътнали бузи и мустаци, каквито носеха из полицейските сериали от седемдесетте – онези, които Теджендра обичаше да гледа по канал „Дейв“. Изглеждаше уморен, сякаш нищо вече не можеше да го изненада истински, но се налага винаги да бъде готов за хипотетичния момент, когато светът ще го изправи пред нещо ново и трудно. Детектив-сержант Милиган – на Еверет му се беше понавило. На молбата му отговори Лиа-Лиан-Лиона, но Мустака Милиган беше станал да му донесе вода от хладилника в ъгъла на помещението.

– И така, Еверет, Институтът за съвременно изкуство? – От устата на Лиа-Лиан-Лиона последното прозвуча като най-извратеното, перверзно място, на което един баща можеше да заведе сина си; граничеше с насилие над деца.

– Идеята е на татко му – отговори майка му.

Първото нещо, което бе направил Еверет – да позвъни в полицията. Второто – да се обади у дома. В началото не му беше повярвала. Похитен, на „Мол“, в понеделник вечер, в час пик. Измисляше си, нали, търсеше внимание, такива неща не се случваха, не можеха да се случат. Не и на „Мол“. Не и десет дни преди Коледа.

– Мамо, видях как го отвличат.

После пък се беше държал злобно с нея. Зная, че ме

обвиняваш заради баща си, Еверет. Той няма да се върне. Трябва да продължим някак. Сега семейството е най-важното, трябва да се грижим един за друг. Зная как се чувстваш. Не мислиш ли, че и аз имам чувства?

– Не. Мамо, чуй ме. Не става въпрос за чувства. Видях ги да го отвличат, на „Мол“, с голямо черно ауди. Заедно с планинския му бегач и всичко останало.

Още по-лошо стана, когато ѝ каза, че се намира в районното на Белгрейвия. От това изреченията ѝ станаха някак сковани. И кратки. И остри. По начина, както се получаваше, когато искаше да го накара да изпитва вина. Какъв срам. Нямах ли поне някакво самоуважение в него? И той е като онези индийски момчета. Постоянно са из полицейските управления. Един Господ знаеше сега къде щяла да търси адвокат по това време на нощта. Може би Милош. Той винаги бил готов да обслужи.

– Мамо. Мамо. Чуи ме. Нямам нужда от адвокат. Давам показания. Нищо повече. Но не могат да направят нищо, освен ако и ти не дойдеш.

Трябваша ѝ час и половина, за да допълзи от Стоуки, и още час мърморене за паркинга, таксата за шофиране в центъра и това, че се бе наложило да остави Виктър-Роуз с мисис Синг. Онзи стар лешояд Аджит винаги пълнеше с глупавите си идеи главата на дъщеря ѝ. И цялото място вонеше на боя. Майка му го откри седнал на една пейка, зает да прехвърля Фейсбук на смартфона си, докато довършваше един Туикс от автомата за закуски. Дежурният сержант му беше донесъл кафе. Еверет си знаеше, че ще е ужасно и воднисто. Лора Синг седна до него и започна да говори много ниско и много бързо, защото, ако дежурният сержант я чуеше, щеше да умре от срам. Искеше от Еверет да знае, че тя не го обвинява за нищо. Изобщо. Типично за баща му. Типично – да вкара Еверет в беля и да изчезне нанякъде.

– Мамо...

– Мисис Синг?